

HET LEVEN KAN JE NIET VERLENGEN DOOR TE BEWEGEN

Dat is één van de konklusies die Dave Costill, Amerikaans fysioloog, professor en zelf fervent competitiebeest, uit jaren research trekt. Zie pagina 42.

REDDY KILOWATT WORDT GOEDKOPER.

Vanaf januari wordt het kilowattuur voor laagspanning 10 centiem goedkoper. Vorig jaar hebben de elektriciteitsproducenten schitterende resultaten geboekt. Vandaar. Zie pagina 5.

de Morgen

DAGBLAD

■ HOOFDREDACTEUR PAUL GOOSSENS ■ UITGAVE NV DE NIEUWE MORGEN ■

■ MOUTSTRAAT 84 GENT ■ TEL. (091) 21 80 91 ■

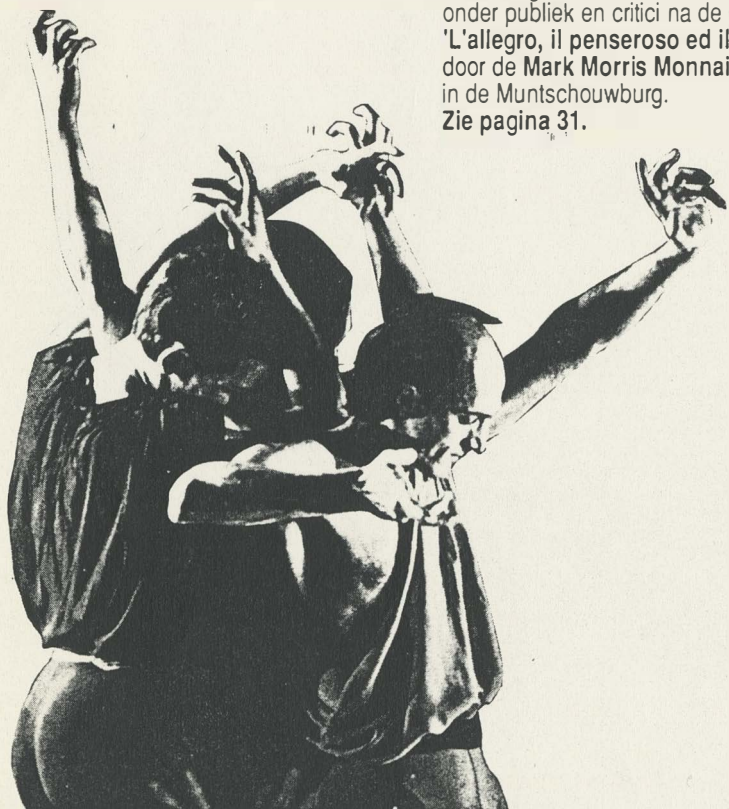
★ AANTAL DODEN NOG ONBEKEND ★

POGROM IN AZERBEIDJAN

Honderden Armeniërs zijn per helikopter geëvacueerd uit Azerbeidjan, nadat Azeri's een echte klopjacht op de Armeense minderheid hadden gehouden. Moskou heeft tanks gestuurd. Zie Focus pagina 2 & 3.

DEBUUT MARK MORRIS IN MUNT

Opluchting bij Gerard Mortier, ontgoocheling in de Belgische danswereld, verdeeldheid onder publiek en critici na de première van 'L'allegro, il pensiero ed il moderato' door de Mark Morris Monnaie Dance Group in de Muntscouwburg. Zie pagina 31.

REGERING Kiest VOOR ITALIAANSE LEGERHELIKOPTERS

Het sociaal-ekonomisch kernkabinet neemt vanochtend een besluit inzake de aankoop van 46 legerhelikopters. De keuze is daarbij, tegen de verwachtingen in, op het Italiaanse Agusta-model gevallen. Zie pagina 4.

HET ONGENOEGEN VAN HANSENNE

Minister van Openbaar Ambt Michel Hansenne meent dat het ongenoegen van de ambtenaren niet enkel een centenkwesie is. Ook de manier waarop de politieke klasse de openbare dienst (wan)beheert is bron van veel kwaad. Een interview op pagina 6.

INTERVIEW MET COSTA-GAVRAS

In de film Betrayed hangt de Franse regisseur van Griekse afkomst Costa-Gavras een ontluisterend beeld op van extreem-rechts haat en even extreem racisme in de Amerikaanse Midwest. Interview en filmbespreking, zie pagina's 32 & 33.

CAFÉ DES ARTS

25 NOV. 1988

Munt-debuut Mark Morris: stappen, lopen, fladderen

Dat was het dus, de komst van het Amerikaanse wonderkind, de dansgebeurtenis van het decennium, de openbaring van de dans van de jaren negentig. Mark Morris heeft zijn dansgroep van de Munt door Händels pastorale ode 'L'Allegro, il Penseroso ed il Moderato' laten stappen, lopen, fladderen en wat je nog zo aan bewegende werkwoorden kan bedenken. Maar hoe?

GEDACHTEN en gestrengheid had de man ons beloofd. Gedachten? In het strakke coulissendekor van Adrienne Lobel en onder zinnestrelende kleurtjesbelichting van James Ingalls waren enkele blijvende beelden te zien, die aan een woord, een gedachte of een figuur uit de literaire tekst waren opgehangen: een wel-doend tikkeltje humor, net niet lachwekkende dierentaferelen en -toch wel ontroerend- elkaar afwisselend dragende partners in het wiegeliend-slotkoor van het eerste deel. Maar andere scènes komen verraderlijk dicht in de buurt van de kitsch, de trivialiteit of de vrijblijvendheid: door wonderlijke landschappen wandelende kinderen, akrobatische vrijpartijen, de haast sexistische tegenstelling tussen jolige man-

nen en slijmerige vrouwen. En dit alles wordt aangebreid met heen-en-weer-geloop, waarvoor de bühnenruimte wel zeer efficiënt wordt gebruikt, maar waarvan de betekenis niet altijd duidelijk is; en, wat erger is, het gedartel, gefladder en gestreel van nimfjes en aanverwanten, dat misschien wel aan Isadora Duncan moet doen denken (dat wordt ook door de kostuums van Christine van Loon gesuggereerd), roept andere associaties op: Jan Declairs imitatie van dergelijke wezens in Fo's 'Obscene fabels', Cathy Berberians versie van Purcells 'Nymphs and Shepherds', schilderijen van Runge, Blake en hun epigonen, en zelfs het 'bewegen op muziek' uit mijn jeugdbewegingstijd. Waar blijft de beloofde gestrengheid? Ook

technisch kan er hier en daar trouwens nog heel wat verbeteren. Daarbij had Morris ons naast talent ook "heel veel werk" beloofd. Nog meer, Mark, nog meer. "Mijn choreografieën gaan altijd uit van de muziek", stelde Morris en ja, een fuga wordt ook 'fugatisch' gedanst, bij een thriller worden gebibberd, en soms voegen dansers er nog een ritmisch kontrapuntische stem aan toe. In een andante-aria worden verschillende manieren van gaan uitgeprobeerd. Maar het blijft allemaal oppervlakkig, zelden of nooit wordt doorgestoten naar de diepere zeggings van de muziek, en de pogingen daartoe eindigen soms glad naast de kwestie of zijn totaal onbegrijpelijk.

Beproeving

Nu is het natuurlijk ook niet makkelijk om muzikale inspiratie te halen uit wat hier uit de orkestbak opstijgt. Al bij het inleidende concerto grosso komen boze herinneringen aan smeuge en/of drammerige kamerorkesten om de hoek: antiek vioolspel, een indiskutabel klavecimbel-continuo enzovoort. Daar kunnen ook enkele welgemeende pogingen van continuocellist Edmond Carlier of zelfs het koor van de Munt niets aan verhelpen. Van de solisten, die ten dele reeds vorig seizoen in 'Giulio Cesare' te horen waren, werd veel verwacht, maar dat wordt maar ten dele ingelost; de tenor Frederick Urrey is erg zwak en heeft hemelhoge intonatieproblemen; de metalen sopraan van Lorraine Hunt was in de rol van Sesto veel meer op haar plaats dan hier; Jeanne Ommerlé, Jeyne West en James Maddalena zijn maar net OK. Een dramatische Händel, met spankracht, contrast, vuur aan de ene en ernst, warmte en zoetheid aan de andere kant ware hier zinvol geweest; aan dit oubollige gefazel heeft niemand (nog) een boodschap. Of de oorzaak hiervan een gebrek aan visie is van de dirigent Craig Smith of een gebrek aan vertrouwdheid van het Muntorkest met dit soort muziek, is niet meteen duidelijk. Maar men bespare ons in het vervolg een dergelijke beproeving.

Alleen vrees ik dat de dans van Mark Morris eigenlijk erg goed past bij deze manier van muziek maken. Want is het niet, eerder dan een Händel-interpretatie, een blik van een verwende postmodernist op de opvatting die mensen uit de negentiende eeuw op de geëxalteerde Milton hadden?

Stephan MOENS

'Het blijft allemaal oppervlakkig, soms glad naast de kwestie of totaal onbegrijpelijk.' (Foto Klaus LEFEBVRE)

Händel-ballet: 'Af en toe enkele beklievende beelden.' (Foto ISOPRESS)

De danseres, de lerare die Morris zijn eerste pasjes deed huppelen toen hij negen was en de choreograaf himself, na afloop van de première. (Foto Filip CLAUS)